

نویسنده: دنی سجروسین (Danny Sjursen) .
منبع و تاریخ نشر: انتی وار « 2017-10-19 » .
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

پسر من در جنگ افغانستان تولد شد و ممکن است که در همین جنگ بمیرد

*My son was born into the Afghanistan war and He may
die in it*

مدت خد مت ام در افغانستان به من آموخت که راه نظامی هرگز راه حل مشکل
کنونی افغانستان نیست و هیچ علامه ای از پایان و یا ختم این جنگ (16) ساله دیده نمی
شود .

من هرگز با القاعده مبارزه نکرده ام و واقعاً که هیچ یک از کدام ما علیه القاعده نه
جنگیده ایم، تا سال (2011) از این جنگ نا تمام و نا معلوم یک دهه سپری شد؛ جنگی
که حتی شدت آن در هنگام از بین بردن اسامه بن لادن به نسبت متهم ساختن اش
به حمله و ضربه زدن به دوبرج مضعاف و دوگانه ای مرکز تجارتي در نیویارک و به
ساختن پنتاگون نبود. و نه ما هم طالبان یا حداقل مجموعه از حامیان ناسیونالیزم

نوجوانان بی حوصیله، معامله گران و تجاران هیروین و دهقانان مذهبی که خود را طالبان می نامند تعقیب کرده ایم. طالبانی که در جنوب افغانستان درآمدت کم و بیش یک سال ظهور کردند.

سپس در روزهای بد گذشته، روزهای که ایالات متحده امریکا در افغانستان در حدود یک صد هزار سرباز پیاده نظام در روی زمین افغانستان پیاده کرده بود اما با آنهم مهم نبود از اینکه ما در این جنگ برنده شویم بلکه ما بدون کدام دستاورد در این جنگ به **فورت رایلی کانزاس (Fort Riley Kansas)** بازگشتیم. خوب ولی نه همه ای ما با زندگی از خود بدوش کشیدیم و چنین وانمود ساختیم که گویا در افغانستان هیچ اتفاقی نه افتاده است.

این موضوع پنج سال پیش بود که اداره «اوباما» در وسط رویکرد حکم اش به برنده شدن در جنگ افغانستان قرار داشت و به او از همان ابتدا روشن شده بود که علیرغم لفاظی های تبلیغاتی (جنگ خوب) برای افغانستان شک و تردید در مورد تشدید جنگ داشت و قلب اش با خودش نبود ولی با وجود آن هم او به جنرال ها و اعضای کابینه خود اجازه داد که نیروی اضافی به افغانستان اعزام نمایند - بناً من و باند و یا دسته ای تحت نظرم را برای جنگ کردن به افغانستان فرستادن که ما بخاطر لقمه در آسیاب بادی آرد شدیم و نسبت به داشتن سربازان زیادی که در آن کشور داشتیم جای نبود که ما آنرا پیدا نکرده باشیم و یا جای نبود که ما آنجا نه رفته باشیم.

امروز تا هنوز (11000) سربازان ایالات متحده امریکا در قبرستان امپراتوری مستقر هستند، تعداد و قدرت طالبان افزایش یافته است، تلفات ملکی ها در بالاترین نقطه از گراف خود رسیده است و امروز بعد از (16) سال پوچ و مضحک و بی حاصل و بدون کدام دستاورد مشخص از این جنگ امریکایی ها به تازه گی به (استراتژی جدید) ریس جمهور ترومپ برای پیروزی رسیدگی میکنند، من قمار باز نیستم اما میتوانم بگویم که طالبان این قمار را می برند من به شما از (10) تا (1) چانس میدهم.

ریس جمهور بما میگوید که خروج شتابزده نظامیان ما از افغانستان خلای قدرت را در آن کشور بوجود می آورد که بمجرد خارج شدن ما از افغانستان، تروریست ها و از آنجمله دولت اسلامی افراطی عراق و ثوریه (ISIS) فوراً این خلا را پر میکنند همانطور که واقعاً قبل از یازدهم ماه سپتمبر اتفاق افتاد؟ پس در اینصورت آیا افغانستان واقعاً یک تهدید حیاتی علیه امنیت ملی ما است؟ پس اگر چنین باشد در آنصورت است که ریس جمهور بخاطر تامین امنیت ملی خواسته که به حضور نیروهای نظامی ایالات متحده امریکا در یمن، لیبی، نیجریه، سوریه، عراق، عربستان سعودی و چین و اروپا و پابندی و یا احساس مسولیت داشته باشد پس به همین سبب است که باید سربازان زیاد در همچو سرزمین ها حضور داشته باشند.

این را ابدأ اشتباه نکنید همانطوریکه دونالد ترومپ دیگر کسان را بازنده اعلام نمود مثل جیب بوش «Jeb Bush»؛ هیلاری کلنتون و یا اکنون طالبان را که باید از بین برده شوند، بخاطر او برید که ارتش ایالات متحده امریکا تا حال در هیچ یک جای از دنیا موفقیت بدست نیاورده است که به آن افتخار کند، کنونی که ریس جمهور و کارکنان امنیت ملی (4000) سرباز اضافی را به افغانستان بخاطر ادامه جنگ می فرستند ما در سال (2011) در حدود (100000) سرباز در افغانستان داشتیم که به صورت برهنه جای در روی سطح زمین آن کشور نبود و یا نمانده بود که آنرا به اصطلاح نه تراشیده و نه خراشیده باشیم و یا در آنجا سنگر نگرفته باشیم - پس در اینصورت چرا شهروندان امریکایی بر این باوراند که (4000) سرباز باهوش میتواند چاله و یا گودالی را حفر کنند؟ صریحاً باید گفت که بُرد از آنها نیست و به نظر نمی رسد که در این روزها برای ستراتیژی گذرا چیزی بیشتر از به تعویق انداختن شکست باشد؛ به تعویق افتادن اجتناب ناپذیر و بازی با نکتایی. هنوز هم بهتر است که این سیب زمینی سرخ شده استراتژیک را به دولت دیگر منتقل کنند.

چونکه هرگونه تحقق جدی روحی منجر به یک حقیقت ناخوش آیند میشود.

* اولاً هیچ راه حل نظامی در جنگ افغانستان با تروریسم بطور کلی وجود ندارد.

* دوم رسم و عنعنه و سنت (شهروندان سربازی) مرده و دفن شده است. صنف رزمندگان روحانیان ضعیف در جنگ های مدرن مبارزه میکنند.

در نهایت باید گفت که هیچ چشم اندازی بر پایان و ختم این جنگ نامعلوم به نظر دیده نمیشود و پسر ارشد من که در این جنگ تولد شده و اکنون به دبیرستان میرود ممکن است در صورت به درازا کشیدن زمان این جنگ پروود حیات گوید.

و قتیکه سخن از افغانستان به میان آمد ریس جمهور دونالد ترومپ دفعناً چنین اظهار کرد که عریزه اصلی او ایجاب میکند و یا به او مجوز میدهد که نیروهای نظامی ایالات متحده امریکا را باید از افغانستان فراخواند - خوب آقای دونالد ترومپ محترم این بار باید که شما با روده ای خود به آنجا بروید.

چند سطر در مورد نویسنده این مقاله: دنی سچروسین یک ستراتیژیست نظامی

امریکایی و قبلاً معلم راهنمای تاریخی برای ویست پاینت (west point) بود او با یونت ریکانزاس (reconnaissance) سفرهای خدمتی زیادی به افغانستان و عراق نموده است

(دست نوشته های زیاد او در سایت های اعم از تام دیسپاچ ، (Tom Dispatch) و

(National Huffpost) و (Mother Jones) و (Salon) به نشر رسیده است او با

خانم و چهار فرزند خود در Lawrence Kansas زندگی میکند.

----- **با تقدیم احترامات «2017-10-19»**